

V § 523 c. ř. s. (§ 188 konk. ř.) jest sice ustanoveno, že nepřipustný rekurs má odmítnouti z úřadu soud, u něhož byl rekurs podán. Avšak, nestalo-li se tak, není závady, aby tak neučinil soud, jemuž byl rekurs v pořadí stolic prvním soudem předložen. Nařizuje-li zákon, aby již první soud nepřipustný rekurs odmítl, sleduje tím účel, aby nepřipustné rekursy nebyly zbytečně předkládány vyšším stolicím a tak řízení nebylo protahováno. Tím nemíní nikterak vyřaditi nejbližší vyšší soud z práva, by napravil nedopatření soudu první stolice.

Čís. 13540.

Byla-li exekuce na základě výměru Úrazové pojišťovny dělnické odložena až do pravoplatného rozhodnutí o námitkách povinného ve smyslu § 35, druhý odstavec, ex. ř., je pro pokračování v exekuci rozhodné jen, zda tu jest pravoplatné rozhodnutí správního úřadu, jenž exekuční titul vydal, o námitkách povinného proti nároku z tohoto exekučního titulu, nikoli zda bylo pravoplatně rozhodnuto o námitkách proti exekučnímu titulu ve smyslu § 23 zák. o úr. poj. děl. Lhostejno, zda a kdy správní úřady při rozhodnutí o námitkách proti exekučnímu titulu přihlížely také k okolnosti, v níž povinný v námitkách proti vymáhanému nároku spatřoval okolnost nárok zrušující, když pravoplatně nerozhodly, zda tyto námitky jsou odůvodněné čili nic.

(Rozh. ze dne 17. května 1934, R I 535/34.)

V exekuční věci Úrazové pojišťovny dělnické k vydobytí dlužných příspěvků bylo prodejní řízení odloženo až do pravoplatného rozhodnutí o námitkách podle § 35 ex. ř. Návrh na pokračování v prodejovém řízení odůvodňovala vymáhající věřitelka tím, že podle výměru ministerstva sociální péče ze dne 18. listopadu 1932 byly námitky dlužníka pravoplatně zamítnuty. Soud první stolice vyhověl návrhu na pokračování v prodejovém řízení. Rekursní soud návrh zamítl. Důvod y: Vyslovivši zásadní povinnost platiti příspěvky k úrazovému pojištění rozhodla Úrazová pojišťovna dělnická pro Čechy v Praze výměrem ze dne 15. dubna 1929 a zařadila dlužníkův podnik v úrazovém pojištění do nebezpečenské třídy VIII. a nebezpečenského procenta 33. Proti tomuto výměru podal povinný včas námitky, kterým vyhověl zemský úřad v Praze, jakožto druhá stolice, zrušil napadený výměr o pojistné povinnosti rozhodnutím ze dne 21. dubna 1931 a vyslovil, že podnik povinného nepodléhá úrazové pojistné povinnosti. Toto zásadní rozhodnutí je rozhodné pro všechny platební výměry o pojistných příspěvcích po tomto zásadním rozhodnutí vydané, takže, odpadla-li povinnost k úrazovému pojištění, odpadá též povinnost k placení vyměřených příspěvků, ježto neměly býti vyměřeny. V námitkách podle § 35 ex. ř. podaných dne 6. června 1930 tvrdil již povinný tuto okolnost zrušující exekuční titul, ježto tehdy zemský úřad nařídil doplnění a pak, jak shora uvedeno, zrušil exekuční titul, avšak o námitkách těch nebylo do dnešního dne vůbec věcně rozhodnuto a vymáhající strana zřejmě zaměňuje námitky podle § 23 úrazového zákona, které nemají odkladný účinek a kterých by se dlužník nemohl dovolávat u soudu ve svém ná-

vrhu na odložení exekuce, s námitkami podle § 35 ex. ř. Ze spisů jest patrné, že v podání, kde žádal dlužník zrušení exekuce, po případě odklad, tvrdil, že podal námitky podle § 35 ex. ř. proti nároku, ježto jsou tu skutečnosti nárok zrušující, totiž rozhodnutí, zrušující výměr Úrazové pojišťovny dělnické v Praze. První soud pak usnesením ze dne 12. června 1930 prodej odložil do pravoplatného rozhodnutí o námitkách dlužníkových, tedy o námitkách podle § 35 ex. ř. Vymáhající strana předložila s návrhem na pokračování v exekučním řízení rozhodnutí ministerstva sociální péče ze dne 18. listopadu 1932. Tímto výměrem však není rozhodnuto pravoplatně o dlužníkových námitkách podle § 35 ex. ř., nýbrž pravoplatně rozhodnuto o výměru samém, jak plyne z vyjádření vymáhající strany z 22. července 1933. První soud neměl proto návrhu na pokračování v prodejovém řízení vyhověti, když z dokladu k žádosti připojeného nebylo patrné, že jde o pravoplatné rozhodnutí o námitkách podle § 35 ex. ř.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y :

Vývody stěžovatelčiny nemohou zvrátiti správné odůvodnění napačeného usnesení, že o námitkách povinného ve smyslu § 35 druhý odstavec ex. ř. nebylo dosud pravoplatně rozhodnuto, takže nenastala okolnost, na níž záviselo trvání pravoplatně povoleného odkladu exekučního výkonu. Stěžovatelka sama netvrdí, že o námitkách bylo již pravoplatně rozhodnuto, nýbrž má za to, že výměr ministerstva sociální péče ze dne 18. listopadu 1932, jímž byly zamítnuty námitky povinného proti p l a t e b n í m u v ý m ě r u, jest z doby pozdější než rozhodnutí soudu o odkladu a že byly tedy tomuto výměru vzaty za základ skutečnosti následující po rozhodnutí zemského úřadu ze dne 21. dubna 1931, jímž byl exekuční titul zrušen, »takže ve správním řízení bylo již k námitkám povinného i k výměru ze dne 21. dubna 1931 přihlíženo a byly shledány pro platnost pojistného bezvýznamnými«. Při tom stěžovatelka přehlíží, že nejde tu o to, zda exekuční titul je pravoplatný a vykonatelný, nýbrž o to, zda tu jest pravoplatné rozhodnutí správního úřadu, jenž exekuční titul vydal, o námitkách povinného p r o t i n á r o k u z tohoto exekučního titulu ve smyslu § 35 ex. ř. a že pro pokračování v exekučním výkonu byla rozhodnou jen tato skutečnost a nikoliv, zda bylo pravoplatně rozhodnuto o námitkách povinného proti exekučnímu titulu ve smyslu § 23 zák. o úraz. poj. Je bez významu, zda a kdy správní úřady při rozhodnutí o námitkách proti exekučnímu titulu přihlížely i k okolnosti, v níž povinný, podává námitky proti vymáhanému nároku, spatřoval okolnost nárok zrušující, když pravoplatně nerozhodly, zda tyto námitky jsou odůvodněné čili nic.

Čís. 13541.

Ustanovení §§ 582, 596 c. ř. s. se nevztahuje na soud na výběr daný, když žalobu o zrušení rozhodčího výroku podává strana, jež by měla ve hlavním sporu postavení ž a l o v a n ě h o.

(Rozh. ze dne 17. května 1934, R I 537/34.)